

En de zee werd stil van hare verbolgenheid. Jona in den storm is ons een machtig teeken Gods.

Israël was Gods volk.

Maar het doodde de profeten en steenigde die van Godswege tot hen gezonden waren en verliep zich hardnekkig in afgoderij.

Daarom moest hun verwerping als volk van God zeker komen.

Israël's God zocht daarom de heidenen.

In den storm baden de heidensche zeelieden, terwijl Jona sliep in valsche rust.

Zoo zal het met Israël gaan.

De heidenen zullen komen vragen naar het heil des Heeren, terwijl Israël in valsche rust ondergaat.

De zeelieden behouden en Jona weggevoerd, het profeteert de aanneming der heidenen, die de verwerping van Israël zal zijn.

Hierbij moet tusschentreden een offer.

Jona in de zee geworpen en ten offer gebracht voor het behoud der scheepslieden, wijst heen naar het eene groote offer, dat het behoud is der wereld.

Jona in den storm is daarom ook schaduw van den Christus.

De oude wereldzee werd beroerd door de zonde van één mensch.

De storm werd gestild door het offer van één mensch.

Zoo is ook de groote levenszee in heftige bevoering door de zonde van één mensch.

Maar evenzeer door de offerande van één mensch is er stilling van Gods toorn, verzoening, vrede.

En deze eene is de meerdere dan Jona.

Want Jona vluchtte weg, maar Jezus gaf zich gewillig, opdat al Gods baren en al Gods golven over hem zouden heenrekken.

Jona's naam beteekent duif.

Maar bij dezen profeet is die naam een schrille wanklank.

Niet alzoo bij Jezus, Wiens naam Zaligmaker beteekent.

Jezus is de duif, die vrede verkondigt en meedeelt door Zijn bloed.

Jona in den storm is ten derde ook een baken op de levenszee ons ter waarschuwing.

Wij mogen een roeping Gods niet ontloopen en als we 't niettemin trachten te doen zal de ongunst Gods ons zeker treffen.

Dan, hoe zondig blijkt te wezen de zelfverheffing in al haar vormen.

Het gerust zijn op eigen geestelijke voorrechten zonder bekommernis over het heil van hen, die buiten zijn.

Het Farizeïsme der Joden, de zelfvoldaanheid der christenen, het kerkisme van enghartige zielen — Jona in den storm waarschuwt u wat daarvan komt.

Ten slotte, Jona in den storm predikt ons, dat wij buiten Gods weg kunnen zijn.

Gods raad zal bestaan in eeuwigheid.

Geen onwillige dienstknecht kan Zijn hoog bevel ooit keeren.

Maar wij kunnen wel buiten Gods weg zijn.

Als het dan stormt in ons leven mogen wij wel vragen: is er ook oorzaak?

Dit behoeft niet altijd zoo te wezen.

Bij Job b.v. was het niet zoo.

Maar het kan toch zijn, dat de Heere een twist met ons heeft.

Zoeken wij daarvoor het licht des Heiligen Geestes!

En leeren wij van Jona, dat in zulke omstandigheden het eenig behoud ligt in gewillige overgave en onderwerping aan Gods recht.

Jona werd in den nood geen zelfmoordenaar als Judas.

Hij sprong niet over boord.

Maar hij boog zich gewillig en liet Gods recht over hem heengaan.

Nu behoeft er God lof door ons geen offer gebracht te worden als door Jona.

Want het eene, algemeene offer is gebracht door het Lam Gods.

Tot Hem dan gevloeden onder de stormen des levens.

Golgotha stilde den storm.

Aan den voet van het kruis wordt genoten vrede en rust.

J. G. KUNST.

KERKELIJK LEVEN.

Synode-Indrukken. X.

De zaak-Ds Brussaard I.

Reeds sprak ik met mijn lezers af, dat ik bij mijn Synode-indrukken volstrekt niet de tijdsorde, waarop de verschillende stukken in behandeling kwamen, zou in acht nemen.

Daarom neem ik ditmaal een sprong van het begin naar het einde der Synode, om straks weer terug te springen naar het midden.

De zaak-Ds Brussaard en de zaak-Dr van Leeuwen stonden de laatste weken in het brandpunt der belangstelling en de aktualiteit daarvan willen we hemelden om daarover het een en ander te zeggen. Wel geraakt iemand, die Synode-indrukken schrijft, hier in een moeilijk parket.

Deze zaken toch werden in geheime zittingen verhandeld en in openbare zitting werden alleen de resultaten bekend gemaakt, waartoe de Synode in comité-generaal gekomen was.

Nu mogen wij natuurlijk van wat in besloten zitting verhandeld werd, geen indrak geven.

Toen de openbare zitting werd gehouden, hadden wij de Synode reeds moeten verlaten.

Deze leverde trouwens met betrekking tot deze punten niets bijzonders op.

Zoodoende kunnen wij alleen den indrak weergeven, welke de bekend geworden feiten op ons hebben gemaakt en staan wij alzoo op één lijn met hen, die de besluiten uit de krant hebben gelezen.

Beginnen we met de zaak-Ds Brussaard.

Het stemt ons tot voldoening, dat die nu in orde gekomen is.

Alle andere dergelijke zaken, waarover de Synode had te oordeelen, werden gevolgd door afzetting of schorsing.

Des te meer verblijdt het, dat deze zaak een gunstigen afloop had.

Wij hadden ons daarover trouwens geen oogenblik bezorgd gemaakt.

Schismatische bladen schreven wel, dat Ds Brussaard veel verder van Assen afstond dan b.v. Ds van den Brink.

Maar ons was daarvan niets gebleken.

En met mededeelingen uit onderonsjes kunnen wij ons ten slotte niet inlaten.

Hoewel het vooruitzicht dan ook nimmer ontmoedigend was, had deze zaak nog al wat voeten in de aarde.

De oorzaak lag hierin, dat Ds Brussaard wel de door de Synode van Assen gebischte verklaring wilde afleggen, maar dat hij er nog een hiesje veel aan liet voorafgaan, waarmede men zich afvroeg: waartoe dient dit toch eigenlijk? en waarin uitdrukkingen voorkwamen, waarop wel het een en ander aan te merken was.

Got nu nog in zijn antwoord aan de classis Haarlem ten overstaan van Deputaten der Synode scheen hij het noodzakelijk te vinden, die vóórverklaring nog eens op te nemen.

Gemakshalve drukken wij die hier nog eens af.

ten eerste, dat ik na zamenpreking met de Gen. Synode en de daaruit gevolgde correspondentie, gevoerd tusschen mij en prof. Ridderbos, waarbij vanwege de synode nadrukkelijk is uitgesproken, dat het recht tot indienen van gravamina door de Synode volmondig erkend wordt; voorts dat het woord klaarblijkelijk voor het allerminst in strijd, doch veelmeer synoniem is met „goede schriftuurlijke gronden”; wijders dat betreffende mijn uiteenzetting over het schriftgezag de Synode heeft uitgesproken gelijk zij deed en eindelijk dat de Synode door haar uitspraak geenszins alle moeilijkheden van het Schriftverhaal in Gen. II en III opgelost acht, thans de aanvankelijk bij mij bestaande bezwaren tegen de uitspraak der Synode in zake den boom der kennis des goeds en des kwaads, de slang en haar spreken en den boom des levens zijn weggelaten; al is het dat ik ook nu nog enkele uitdrukkingen minder gelukkig gekozen acht en nog steeds van meening ben, dat mede daaruit voortvloeiend veelvuldig misverstand tot betrouwenwaardige handelingen geleid heeft; dat, naar ik meen, de uitspraak der Synode geen centrale waarheid betreft; dat de wijze van behandeling geenszins in alles mijn instemming heeft, met name, dat de Gen. Synode een belijdenisuitspraak deed, zonder dat de leden der Kerken en de mindere kerkelijke vergaderingen, zich hierover vooraf rustig konden bezinnen; en dat, ten aanzien van mijn persoon, ik meen, dat de Synode, of het eenvoudig bij de correspondentie had moeten laten, of de door haar zelf gewilde bespreking van bezwaren in eigen kring had moeten afhandelen, of anders mijn kerkeraad in de eerste plaats had moeten aanwijzen om zich van mijn houding te vergewissen, maar dat ik mij bij het een en ander nee-leg, hoewel ik mij het recht voorbehoud, tot het indienen van een voorstel tot hereniging.

De eerste zinsnede, dat door de Synode het recht tot indienen van gravamina volmondig erkend wordt, is eigenlijk geheel overbodig. En het overbodige doet dikwijls kwaad. In dit geval zou men er licht uit kunnen afleiden, dat de Synode door eenige handeling den schijn op zich zou hebben geladen, alsof zij dit recht ontkeerde. Daarvan is natuurlijk geen sprake. Onder ons, Gereformeerden, is het een uitgemaakte zaak, welke geenerlei bevestiging behoeft, dat het recht tot het indienen van een gravamen ten allen tijde wordt geëerbiedigd. Daarvan nog te reppen lijkt op water naar de zee dragen.

Geheel overbodig moet ook de tweede zinsnede geacht, waarin er nota van wordt genomen, dat het woord „klaarblijkelijk” niet in strijd, maar veelmeer synoniem is met „goede schriftuurlijke grond”. De klaarheid moet immers blijken uit de Schrift zelf.

Eveneens moet als overbodig beschouwd de toevoeging van Ds Brussaard, dat hij zich het recht voorbehoudt een voorstel tot hereniging in te dienen. Dat recht heeft niet alleen Ds Brussaard, maar iedereen. Alleen zullen de pogingen gebaseerd moeten zijn op de dogmatische beslissingen van Assen.

Niet minder overbodig was zijn herinnering aan de uitspraak der Synode betreffende zijn uiteenzetting over het Schriftgezag. Hij behoefde toch niet bevreesd te zijn, dat de Synode die overigens gereserveerde uitspraak zou terugnemen?

Op en top overbodig was wel de passage, dat de Synode door haar uitspraak geenszins alle moei-

lijkheden van het Schriftverhaal in Gen. II en III opgelost acht. Is dat niet verzekerd van het begin af, dat de eerste kerkelijke procedure over deze materie werd gevoerd? Wat zin had het dan dit nog eens in een verklaring vast te leggen?

Grootmoedig ging de Synode aan al deze overtoellige werken voorbij. Zij zinspeelde er niet op. Blijkbaar wilde zij met deze zwakheden en eigenaardigheden van Ds Brussaard geduld hebben.

Een beetje anders stond het met de verklaring van Ds Brussaard: „dat naar ik meen de uitspraak der Synode geen centrale waarheid betreft”.

Daarop is in onze Gereformeerde pers indertijd van alle kanten scherpe kritiek geoefend.

Met het oog daarop vooral zal indertijd de classis Haarlem hebben besloten deze verklaringen buiten beschouwing te laten.

Ook de Synode wilde dit blijkens haar uitspraak niet laten passeeren.

Zij gaf te verstaan, dat die zinsnede door haar niet voor haar rekening wordt genomen.

Maar dat niet alleen; zij vraakt die zinsnede, wijl zij meer verwarrend dan verhelderend moest werken.

Zij gaf daarbij als reden op; dat men hierin zonder uadere toelichting kan lezen of dat het onzeker stellen van de zinblijkelijk waarneembare werkelijkheid der vier bekende bijzonderheden uit Genesis 2 en 3 het Schriftgezag niet raken, of dat dit Schriftgezag geen centrale waarheid zou zijn.

Inmiddels kon op goeden grond de geruststelling worden gegeven, dat dit de bedoeling van Ds Brussaard niet was.

Immers in zijn latere verklaring had hij uitdrukkelijk gezegd, dat iemand, die de bedoelde bijzonderheden onzeker stelt feitelijk in strijd komt met het Schriftgezag en dat de centrale betekenis van dit gezag door hem wordt erkend.

En dat niet alleen, maar ook tegenover de Synodale deputaten had hij dit volmondig uitgesproken.

Ofschoon daarmee de bewuste zinsnede nog niet geheel doorgelicht is, heeft zij — en dit moeten wij van Ds Brussaard gelooven — de gevreesde bedoeling toch niet.

En de Synode heeft haar oordeel hierover gegoten in zulk een vorm, dat in de toekomst niemand er een haak in kan vinden om er een afwijkend gevoelen aan op te hangen.

Want een Synode moet verder zien dan het heden.

HEPP.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

Openbare schuldbelijdenis bij gedwongen huwelijk.

d. B. te A. vraagt, wat toch de schriftuurlijke grond mag zijn voor het eischen van openbare schuldbelijdenis bij gedwongen huwelijken, terwijl men bij andere zonden doorgaans genoegen neemt met schuldbelijdenis voor den kerkeraad.

Berust deze praktijk in de Gereformeerde Kerken op een Synodaal besluit, of op traditie?

Maakt ze geen willekenig onderscheid tusschen zonde en zonde?

Wordt er wel ergens in de Schrift vonnis gesproken over de gemeenschap, die een huwelijk noodzakelijk maakt?

Valt ze wel metterdaad onder de zonde tegen het 7de gebod?

Heeft een kerkeraad het recht iemand te censureren, die in dit geval zou weigeren openbare schuldbelijdenis te doen?

Omdat ik op dit oogenblik geen andere vragen in petto heb, zal ik, in 't vertrouwen, dat ik daarmee niet tast in de rechten van een der andere medewerkers van ons blad, d. B.'s vraag met een kort bescheid beantwoorden.

1e. is de meening van d. B. als zou het eischen van openbare schuldbelijdenis, in het genoemde geval, in onze kerken algemeen zijn, niet juist. Trouwens, d. B. zelf blijkt kerken te kennen, waar deze gewoonte niet bestaat.

2e. dit verschil in praktijk bewijst reeds, dat het vorderen van openbare schuldbelijdenis in casu niet berust op een besluit der kerken in Generale Synode, maar dat de kerken de wijze van handelen, aan elkaars prudentie hebben overgelaten.

Iets, wat zich ook niet anders verwachten laat bij kerken, die elkanders vrijheid tot het uiterste eerbiedigen, en die met name in de teedere zaak der tuchtsoefening zoo weinig mogelijk algemeene bindende regelen stelden;

3e. hoe weinig ze zulke algemeen bindende regelen wilden ten opzichte van de wijze waarop, na een of andere zonde de verzoening moest geschieden, blijkt overtuigend uit Art. 75 der Kerkordening, dat, zelfs bij openbare zonden, „den vorm en de wijze waarop de verzoening tot de meeste stichting van iedere kerk” dient plaats te hebben.

66k de vraag, of ze in 't openbaar geschieden moet, overlaat aan het oordeel des kerkeraads;

4e. dat de gemeenschap, die een huwelijk noodzakelijk maakt, naar onze belijdenis in Zondag II van den Catechismus, wel waarlijk een zonde tegen het zevende gebod is, en wel één der allergerlijkste; reden, waarom het vonnis der H. Schrift

over
dit kv
de.
van de
te vor
schoor
lijking
zender
overwa
dit kw
deeling
met m
worde
Ge.
weiger
door
ten
geef
felen,
maakt
zond
V.
Cor
moete
ik in u
heb ik
ommerk
M te
de vers
of hel
king gr
omte
geen tij
Heeren
om mijn
den kat
Op v
strekkin
niet zu
niet in

Enkele
nieuwe
en tha
literatu
schen
vertaal
van h
Met
e.d. b
Noors
van he
der be
boeken
de hee
terkum
zij bre
dingen
karakte
schap,
paalde
ma er

Niet
in de
ons at
roman
vooral
geschik
boek v
dezen
zeker

De p
stroken
de Gk
Eif. O
de een
Erikse
is met
Elfdal
slacht
het de
dochter
daar b
Maar i
heid o
bedach
acht v
gekreg
aan he
lij nan
doos e
kant v
voor l
't is
want z
van d
mental
die all
verder
figuren
van d
tegen
J. Da